

Του **Γ. Σιώζου**

Ο κανονιοβολισμός από το Θωρηκτό «Αβρόρα» τον Οκτώβρη του 1917, ήταν ο **«Βρυχηθμός» Εκατομμυρίων σκλάβων.**

Ο «Βρυχηθμός» των Δούλων στα Μεταλλεία του Λαυρίου, των κωπηλατών στις Ρωμαϊκές γαλέρες, του Σπάρτακου και των συντρόφων του, των Κομμουνάρων στα Παρισινά οδοφράγματα, των εξαθλιωμένων εργατών στο Μάντσεστερ, των ρακένδυτων και λασπωμένων Μουζίκων που σάπιζαν, στις αχανείς πεδιάδες της Ρωσίας.

Είναι κραυγή απελπισίας και απόγνωσης, για τα εκατομμύρια νεκρούς και σακατεμένους, του μεγαλύτερου σφαγείου που είχε ως τότε γνωρίσει ο κόσμος.

Είναι το έναυσμα, για να ξεφύγει η Ανθρωπότητα από το στάδιο της Βαρβαρότητας και να μεταβεί στο Βασίλειο του σεβασμού της Ανθρώπινης αξιοπρέπειας και Ελευθερίας.

Για πρώτη φορά της Γης οι κολασμένοι, αναμετρώνται με την Ιστορία και αναλαμβάνουν την ευθύνη, να την γράψουν οι ίδιοι.

Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ.

Τώρα αυτοί που παράγουν τον πλούτο, εκδηλώνουν την πρόθεσή τους, να αποφασίζουν για τη Ζωή τους.

Τα συνθήματα, Προλετάριοι όλων των Χωρών Ενωθείτε, Κάτω ο Πόλεμος, κυριαρχούν στα Χαρακώματα, αναδεικνύοντας ως υπέρτατη αξία, την Ανθρώπινη ύπαρξη.

Γή και Ελευθερία, ή ιαχή που διαπερνά την παγωμένη Στέπα, φλογίζοντας τις ψυχές των Κολίγων.

Θεοί – εκκλησία, Τυρράνοι, Βασιλιάδες, παρηκμασμένα Αστικά Κοι-νοβούλια αποκαθελώνονται.

Παύουν να ασκούν τον Θεσμικό τους ρόλο αλλά κυρίως, αποκαθλώνονται και απονομημοποιούνται, στις συνειδήσεις πλατιών λαϊκών μαζών.
Μεγάλο το Ρίσκο !

Ο Χορός του Λένιν στο χιόνι, μια ημέρα παραπάνω κατάληψης της εξουσίας από όσο διήρκεσε η εξουσία της Παρισινής Κομμούνας, φανερώνει με τον πλέον εκφραστικό τρόπο, την επίγνωση της δυσκολίας του εγχειρήματος.
Περισσεύει όμως το Θάρρος και η αποφασιστικότητα.

Δημιουργούνται μεγάλα ψυχικά αποθέματα και αναλαμβάνεται το κολοσσιαίο έργο, να οδηγήσουν μια Χώρα μισοφεουδαρχική, στο Σοσια-λιστικό μετασχηματισμό της.
Εκτιμούν λανθασμένα, πως η φλόγα της Οκτωβριανής Επανάστασης θα εξελιχθεί σε πυρκαγιά, μετατρέποντας τον 1ο Παγκόσμιο Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο, σε πόλεμο εναντίον των Αστικών Τάξεων που τον προκάλεσαν.
Σε πόλεμο, Τάξης εναντίον Τάξης και εγκαθίδρυσης της εργατικής εξουσίας στην Ευρώπη, ιδιαίτερα στη Γερμανία.

Η Επαναστατική τους «μοναξιά» η Διεθνής Ιμπεριαλιστική περικύκ-λωση και επέμβαση, βαρύνουν ακόμη περισσότερο την ατμόσφαιρα.

Μπορεί να οικοδομηθεί Σοσιαλισμός σε μια μόνον Χώρα και μάλισ-τα σε μια Χώρα, με σημαντική υστέρηση ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων;
Το ερώτημα τίθεται με τρόπο δραματικό και αμείλικτο.

Μπροστά στα τεράστια προβλήματα επιβίωσης ενός ολόκληρου λαού, η Ανάγκη γίνεται Αρετή.
Προέχει η ανάπτυξη της παραγωγής και η αντιμετώπιση άμεσα, του επισιτιστικού προβλήματος.
Έτσι υποβαθμίζεται η αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων και η ανακατανομή του παραγόμενου κοινωνικού προϊόντος.

Η Εργατική Δημοκρατία, περιστέλλεται και σταδιακά εξαφανίζεται.
Το Κόμμα πλέον ασκεί την εξουσία «εξ ονόματος» της Εργατικής Τάξης, επιβάλλοντας την μονολιθικότητα και την πειθαρχία λόχου, ενώ την παραγωγική διαδικασία αναλαμβάνουν τα παλιά στελέχη της καπιταλιστικής παραγωγής ως «ειδικοί», τα κομματικά στελέχη και οι Τεχνοκράτες.

Αγνοείται το γεγονός, ότι ο σοσιαλισμός είναι ένα **μεταβατικό στάδιο και όχι ένα Πάγιο καθεστώς.**

Μεταβατικό Στάδιο, στο οποίο η Ταξική Πάλη συνεχίζεται.

Σχηματικά: Εξηλεκτρισμός συν Ταξική Πάλη.

Το όνειρο αρχίζει να γίνεται εφιάλτης.

Σταδιακά η Χώρα μετατρέπεται σε αυτό που ονόμαζε ο Μάρξ, Ασιατικό τρόπο Παραγωγής και Εξουσίας.

Μια Αυτοκρατορία με Κεντρική Διοίκηση κρατική ιδιοκτησία και οι-κονομία, με σημαίνοντα τον ρόλο των πάσης φύσεως «ειδικών», Τεχνοκρα-τών, κομματικών και κρατικών λειτουργών.

Σχηματίζοντας έτσι, από τον καθοριστικό ρόλο που διαδραματίζουν στην παραγωγική διαδικασία και στην κρατική και κομματική λειτουργία, ένα ιδιαίτερο στρώμα, με ξεχωριστά προνόμια και αμοιβές.

Η παλινόρθωση δε του καπιταλισμού, τους επέτρεψε να κατοχυρώσουν και νομικά τα προνόμιά τους, αποτελώντας την Νέα Αστική Τάξη.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση, ήταν πριν από πολλά χρόνια «Ανέστια», διωγμένη από την χώρα που την γέννησε.

Με την κατάρρευση του καθεστώτος στην Σ.Ε., συντελείται και το Τυπικό της Έξωσής της. Θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά;

Η Ιστορία όμως καταγράφει τα γεγονότα και τα πιστοποιεί.

Οι Μπολσεβίκοι της Κατάληψης των Χειμερινών Ανακτόρων μπορούσαν να προδιαγράψουν μια τέτοια εξέλιξη;

Ε τότε ψάχνουμε για Βιβλικούς προφήτες.

Οι «Προφήτες» του σήμερα, πιθανόν να απαντήσουν, πως ο δρόμος για την κόλαση, είναι στρωμένος με τις καλύτερες προθέσεις.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση όμως δεν ήταν μόνον κόλαση.

Αντιμετωπίστηκαν με επιτυχία τα οξυμένα Επισιτιστικά προβλήματα.

Εξασφαλίστηκε σταθερή εργασία για όλους. Δωρεάν ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη και δωρεάν παιδεία για το σύνολο των πληθυσμών της Σ.Ε.

Ίσα δικαιώματα, με αυτά των ανδρών στις Γυναίκες και δικαίωμα ψήφου.

Η Σ.Ε. αντιμετώπισε νικηφόρα την Ναζιστική λαίλαπα και κατάφερε σύντομα να ανορθωθεί

μέσα από τα ερείπια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, ανταγωνιζόμενη επί ίσους όρους τις ΗΠΑ, που βγήκαν οικονομικά και Στρατιωτικά κραταιές από τον πόλεμο.

Αλλά το πιο σημαντικό γεγονός της Οκτωβριανής Επανάστασης είναι ότι πρόβαλε στο Προσκήνιο της Ιστορίας, κάποιους «Περίεργους» Ανθρώπους τους Κομμουνιστές – όλων των «αποχρώσεων» – που σφράγισαν ανεξίτηλα τον 20ο Αιώνα.

Αυτοί οι «Περίεργοι» Άνθρωποι, διακρίνονταν για το περίσσειμα καρδιάς που διέθεταν, «ξοδεύοντας» απλόχερα τη ζωή τους σε κρατητήρια, φυλακές, εκτελεστικά αποσπάσματα και εξοντώνονταν μαζικά, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και εξορίες. Πάντα στην Πρωτοπορία των Εργατικών και Λαϊκών Αγώνων.

Οι εργατικές και Δημοκρατικές κατακτήσεις των εργαζομένων στις καπιταλιστικές χώρες, κατά το μεγαλύτερο μέρος, **στους δικούς τους αγώνες οφείλονται.**

Τα δικά τους στήθη πρώτα ορθώνονταν στις Λόγχες του Φράνκο και του Χίτλερ, τα δικά τους κορμιά καίγονταν από τις βόμβες Ναπαλμ, στο Γράμμο, στο Βίτσι και στους ορυζώνες του Βιετνάμ.

Η Σ.Ε. παρ' όλη τη «Σκουριά» που είχε παραχθεί, φορώντας τα «Αρχαία της Στολίδια» – αυτά της Επανάστασης του Οκτώβρη – υπήρξε **ο Φωτεινός Φάρος, όλων των μετέπειτα Επαναστάσεων και των Κινήματων, κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης.**

Η ύπαρξή της, αποτελούσε το αντίπαλο δέος απέναντι στον Καπιταλισμό, αναγκάζοντας τον σε παραχωρήσεις υπέρ των εργαζομένων.

Για τον Καπιταλισμό, η πτώση των Καθεστώτων των Ανατολικών Χωρών και η ένταξή τους στον καπιταλιστικό καταμερισμό παραγωγής, ήταν ένα «Μπάϊ-Μπάς», από την κρίση που διέρχεται από την δεκαετία του 70.

Μια παράσταση και ένα «φιλί ζωής» με χρονολογία λήξης το 2008. Παρά την τωρινή φαινομενική «ύφεση», η αλματώδης ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, με την εκρηκτική ανάπτυξη των νέων Τεχνολογιών, επιφέρει μοιραία και την αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων.

Η Κοινωνία εγκυμονεί.

Οι πόνοι της Γέννας είναι οδυνηροί.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση μοιάζει να έρχεται από το Μέλλον.

Όμως η Σημερινή καπιταλιστική Βαρβαρότητα, μας προετοιμάζει για Τερατογέννηση.
Οψόμεθα.